

ἄνωθεν Νίκλου ἀπὸ τὴν σήμερον νὰν τόνε δουλέψη χρόνους ἕξι καὶ ἕτερους δύο νὰν τόνε δουλέψη μισιακά, στὸ ὁποῖο διάστημα τῶν χρόνων ὁχτὼ νὰ ἔχη χρέος ὁ Νίκλος νὰν τόνε θρέφη καὶ κάνη του καὶ παπούτζια καὶ κάνοντας καὶ δουλεύοντας ὁ αὐτὸς Χαραλάμπης μπιστεμένα καὶ καλὰ τὸ μάστορά του εἰς τοὺς ἄνωθεν ὁχτὼ χρόνους ἐτότες ὁ ἄνωθεν Νίκλος νὰ ἔχη ὄμπλιγο νὰν τοῦ δίνη ἓνα ἀπὸ κάθεν σύνεργο τῆς αὐτῆς τέχνης μὲ ὄμπλιγο τῆς ἄνωθεν κυράτζας Ἐλενέττας καὶ τοῦ ρηθέντος Νικολάου ἱερέως, ὅτι ὁ αὐτός της υἱὸς καὶ ἀδελφὸς ρεσπετίβε νὰ ἤθελε κοντινουάρη εἰς τὴν δούλεψι καὶ ὑποταγὴ τοῦ ἄνωθέ του μαστόρου τοὺς ὁχτὼ χρόνους ὡς ἄνωθεν, ἀλλέως νὰ εἶναι ὑποκείμενα ἰνσόλιδουμ νὰ πλερώνουν ριάλια εἴκοσι πέντε, τὰ μισὰ εἰς τὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου¹⁾ καὶ τὰ ἄλλα μισὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς²⁾. Ὅμοίως καὶ ἂν ἴσως καὶ ὁ Νίκλος δὲν κρατήσῃ τὸν αὐτὸν Χαραλάμπη τοὺς αὐτοὺς ὁχτὼ χρόνους ἢ δὲν τοῦ μάθῃ τὴν τέχνη, νὰ πλερώνῃ ἐτότες ἕτερα ριάλια εἴκοσι πέντε, τὰ μισὰ στὸν Ἁγιον Κωνσταντῖνον καὶ τὰ ἕτερα μισὰ στὴν Ἁγίαν Παρασκευήν. Τοιούτῳ τρόπῳ ἐσυμφώνησαν εἰς ὑπόσχεσις ἀναμεταξύ τους μὲ τὰ καλὰ τους διὰ τὴν στερέωσι τῆς παρούσης εἰς μαρτυρίας καὶ βεβαίωσιν, μὲ ξεκαθαρωσύνῃ ὅτι εἰς τοὺς δύο χρόνους ὁποῦ δουλεύει μισιακά νὰ μὴν ἔχη χρέος ὁ Νίκλος μήτε διὰ τροφὴ μήτε διὰ παπούτζια. Καὶ οὕτως εἰς μαρτυρίας καὶ βεβαιώνουν.

† Νεόφυτος ἱερομόναχος ὁ σιγοῦρος ὑπογράφω διὰ ὄνομα τῆς ἄνωθεν Ἐλενέττας.

† Νικόλαος ἱερεὺς ὁ Καλήγερος βεβαιώνω.

† Τζώρτζης Ἀννινος ὑπογράφω διὰ ὄνομα τῆς ἄνωθεν Ἐλενέττας ἔτζη παρακαλεστός καὶ τὰ ἐξῆς.

† Νικολῆς Νίκλος βεβαιώνω.

119.

Ἀγλῶσις μετ' ἐπιφολάξεως τῆς 19 Μαΐου 1746. Νοτάριος Θ. Ζωναράς (Βιβλ. 14 σ. 116).

† Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι, ἀμήν. 1746 Μαΐου 19 Ζάκυνθο. Τὴν σήμερον ἀνακραζόμενος ἐγὼ ὁ νοτάριος εἰς τὴ ρεστέλλα τῆς κοντουμάτζιας, εἰς τὸ μαγαζὶ ὁποῦ ἡύρίσκονται σεκβεστράδοι τῆς αὐτῆς, ὅθεν μὲ ὁρδινία καὶ τὰ ἐξῆς: Ἐβγαλμένος ὁ πατρὸν Ἀγγελῆς Νίκλος, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπαρακάλεσε νὰ γράψω ὡς

¹⁾ Ναὸς παραθαλάσσιος εἰς τὸ προάστιον Κήπων καὶ πλησίον τοῦ Λοιμοκαθαρητοῦ παραχωρηθεὶς παρὰ τοῦ ἰδιοκτήτου Τζάννε Γουλημοπούλλου τῇ 30 Μαΐου 1594 τῇ συντεχνίᾳ τῶν ξυλουργῶν.

²⁾ Ναὸς εἰς τὸ Γυφτοκάντουνο ἢ στοῦ Χαλβάτου εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως σωζόμενος ἀπὸ τοῦ 1486.

ἀκολουθεῖ: Ἐπειδή τις καὶ νὰ εἶχε νὰ λάβῃ μερικὴ σοῦμμα ἄσπρα ἀπὸ τὸ Γιάννη Παλαιολόγο¹⁾ ἀρριβάροντας εἰς τὴν νῆσον τοῦ Τζιρίγου νὰ ἔδραμε εἰς τὴν δικαιοσύνη τοῦ ἐξοχωτάτου Προβλεπτοῦ καὶ ἐφυλάκωσε τὸν ἄνωθεν Παλαιολόγο, διὰ ταῦτὸ εἰς δυνάμεως τῆς παρούσης θέλει ὁ ρηθέντας Νίκλος καὶ παρακαλεῖ ταπεινὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἄνωθεν ἐξοχωτάτου Προβλεπτοῦ τῆς νῆσος Τζιρίγου νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ λιμπεράρῃ τὸν ἄνωθεν Παλαιολόγο ἀπὸ τὴν φυλακὴν διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ἔλθῃ ἐλεύθερος εἰς τὴν πατρίδα του, φυλαζόμενα τὰ δικαιώματα τοῦ ρηθέντος Νίκλου διὰ ὅπου ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν αὐτὸν Παλαιολόγο. Τοιούτῳ τρόπῳ ἐγύρεψε νὰ γράψω ὑπὸ μαρτυρίας τῶν κάτωθεν.

† Κωσταντῆς Παΐδας²⁾ μαρτυρῶ.

† Δὸν Νικολῆς Διαργυρόπουλος³⁾ μαρτυρῶ.

120.

Διαθήκη τῆς 11 Ἰουλίου 1787. Νοτάριος Ἄντ. Βαρβιάνης⁴⁾ (Βιβλ. 2. σ. 100).

Εἰς δόξαν Χριστοῦ, ἔτη ἀπὸ τῆς Αὐτοῦ γεννήσεως 1787 Ἰουλίου ἑνδεκα, Νο 11, εἰς Ζάκυνθο. Ἡμέρα Κυριακὴ καὶ ὥρες τρεῖς ἡμέρας, ἐκράχτηκα ἐγὼ ὁ νοτάριος εἰς κατοικίαν τῆς Ρούσας Νίκλο ποτὲ Πιέρρου, κείμενην στὴν σκοντράδα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων⁵⁾ συντροφιασμένη μὲ τοὺς παρόντας κ. κ. Χαράλαμπο Καπέλλο⁶⁾ καὶ Ἀντρέα Μαρτινέγκο⁷⁾, μάρτυρας ἀξιοπίστους, τοὺς ὁποίους ὅλους παρακαλεῖ ἡ αὐτὴ τριτατρίτζε, ἐμένα νὰ γράψω τὴν παροῦσα τῆς διαθήκην καὶ ὕστερὴ τῆς διόρθωσι καὶ τοὺς ἄνωθεν ἀξιοπίστους καὶ παρακαλεστοὺς μάρτυρας,

¹⁾ Οἶκογ. Παλαιολόγων εὐρίσκεται κατέχουσα κτήματα εἰς τὴν Ζάκυνθον ἀπὸ τοῦ 1512. Παλαιολόγος Θεόδωρος ἀναφέρεται ὡς ἀρχηγὸς Στρατιωτῶν εἰς Ζάκ. τῷ 1480. Παλαιολογῖνα Θεοδώρα, καλογραῖα ἐν Ζακ. τῷ 1523. Βλ. Α. Χ. ΖΩΗ, Παλαιολόγοι ἐν Ζακύνθῳ. Ἐφημ. Ἀθηνῶν «Ἑστία» 18 Ὀβρίου 1910.

²⁾ Ἐκ τῶν εὐγενῶν τῆς χρυσοβίβλου τῷ 1550.

³⁾ Εὐγενὴς οἶκογ. ἐγγεγραμμένη ἐν τῇ χρυσοβίβλῳ τῷ 1598.

⁴⁾ Ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων οἶκογ. τῆς νήσου ἐξ ἧς καὶ ὁ πρῶτος φρούραρχος τῆς Ζακ. ἐπὶ βενετοκρατίας. Ρισάρδος Βαρβιάνης 1493 Β. Διονύσιος (1788 - 1866) εἶναι συγγραφεὺς ἀνεκδότου «Χρονογράφου» ἀποκειμένου παρὰ τῷ Ἀρχαιοφυλακείῳ Ζακύνθου. Τοῦτο δυστυχῶς κατεστράφη ὑπὸ πυρκαϊᾶς μαζί μὲ ὅλον τὸ ὑλικὸν τοῦ Ἀρχαιοφυλακείου κατὰ τοὺς σεισμοὺς τοῦ 1953. Εὐτυχῶς περίληψιν τούτου διέσωσεν ὁ Ζακύνθιος λόγιος ΝΤ. ΚΟΝΟΜΟΣ εἰς τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδόμενον περιοδικὸν Ἑλληνιστικὰ Φύλλα 2 (1954) τευχ. 6 σ. 152 - 164, ἐνθα καὶ εἰσαγωγή καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία περὶ τῆς οἶκογ. Βαρβιάνη.

⁵⁾ Ναὸς ἐν μέσῳ τῆς πόλεως ἄνωθεν τῆς Πλατείας Ρούγας. Ἐν ἔτει 1516 ἦτο ἀρχαία μονή, ἀνήκουσα τῷ Φραγκ. Μοτσενίγῳ.

⁶⁾ Ἐκ τῶν εὐγενῶν τῆς Ζακύνθου τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ χρυσοβίβλῳ (1607).

⁷⁾ Οἶκογ. ἐξ Ἰταλίας. Μ. Μάρκος μετοικήσας εἰς Ζάκυνθον ἐνεγράφη ἐν τῇ χρυσοβίβλῳ τῷ 1572. Τινὲς ὑπερέτησαν καὶ ὡς συμβολαιογράφοι ἀπὸ τοῦ 1570 - 1664.

